

„Упала смерть, а міць живого духа Опроменить грядучі времена”

УРЯД УНР ЗВЕРНУВСЯ ДО ДЕЛЕГАТІВ ВІДЕНСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Філадельфія (УІБ). — З уваги на затягання праці Віденської конференції, що, як відомо, почалася 4-го листопада 1986 року і досі не приготувала підсумкового документу, Уряд УНР звернувся знову до акредитованих делегатів західних держав з двома зверненнями, що заторкують актуальні питання колективних та індивідуальних прав поза Залізною заслоною.

В першому документі на в'язується до потоптання СРСР національних прав України, Білоруси, Балтійських держав і інших, а теж до недавнього оприлюднення листи політичних в'язнів у СРСР, називаючи по імені всіх 112 в'язнів-українців, що караються примусовою працею. Супроти такого стану „людських

прав” в СРСР Уряд УНР остерігає західні держави перед даваним згоди на чергову післягельсінську конференцію у Москві, як це пропонують делегати СРСР і сателітних країн.

Другий документ торкається „звернення” групи захисту прав віруючих та Церков в Україні, що його переслано в українській мові делегатам Віденської конференції ще в 1987 році. Не маючи певності, чи цей документ дістався в руки адресатів, Уряд УНР передрукував його й розіслав західним делегатам для розгляду і полагодження.

Обидва документи вислали з кінцем березня 1988 року на віденські адреси західних учасників конференції.

Передадуть Великодню. Богослужбу в Україні

Парма, Огайо. — У неділю, 10-го квітня ц.р., о год. 11-й перед полуднем, буде передана безпосередньо в Україну та в інші східно-європейські країни через „Голос Америки” Великодню Служба Божа з українського православного собору св. Володимира в Пармі, Огайо. Служитиме о. протопревістер Степан Ганкевич, декан, о. Іван Нако-

нечний, парох і о. Юрій Сівко. Співатиме парафіяльний хор під проводом Олега Махляка.

Інші пасхальні відправи собору св. Володимира відправлятимуться в суботу вечором, 11-го година, Воскресна Утрня, в неділю рано, в год. 8:30 — Св. Літургія англійською мовою. Посвячення пасок після всіх відправ.

Е. Кач підпише прокламацію 1000-річчя

Нью Йорк. — У понеділок, 4-го квітня ц.р., о год. 10-й рано тут у міській ратуші в залі „Борд оф естемейтс”, на другому поверсі, відбудеться святочна церемонія підписання прокламації посадином Едвардом Качом з нагоди відзначення 1000-річчя Християнства в Україні.

Учась у цій виїмковій церемонії візьмуть Владики

Українських Церков, священники доволішних парафій, монахи й монахині, представники організацій, зорганізована молодь і зацікавлені громадяни, до участі яких запрошує Метрополітальний Комітет 1000-річчя Християнства в Україні.

Під час церемонії буде також коротка ділова і мистецька програма.

Цілий штаб людей допомагає у підготові вистави „Ярослав Мудрий”

Нью Йорк (О. Кузьмович). — З кожним днем, що зближається до лати 30-го квітня і 1-го травня, здається, що напруга усіх, які підготували виставу „Ярослав Мудрий”, зростає. Керівник Студії Мистецького Слова Лілія Крушельницька тут найбільше переживає численні подробиці цієї підготовки, хоча на ділі вона повинна журитися лише за акторів, які виступають у п'єсі. Але у наших обставинах виглядає, що режисер с рівночасно всім, і кожну подробицю вистави є під її опікою та її журбою.

Коли знаходимо Л. Крушельницьку, як звичайно, у залі Пластового Дому, де вона переводить проби ба-чимо вже тепер, що її увага зосереджена лише на цій виставі, що є ще одним засобом для відзначення 1000-річчя Християнства.

Подивляємо енергію та поспіху Л. Крушельницької для цього діла, але вона зразу нам каже, що це не лише було б можливим, як би не велика група осіб, що допомагають їй із усіх сторін.

Тут на першому місці вона підкреслює величезну допомогу, яку дає її мистець Володислав Клех, який в останніх тижнях взяв відпустку із своєї праці в Метрополітальній опері, щоб мати змогу всецільно по-

в'язати себе підготовці постановки та декорації для п'єси „Ярослав Мудрий”. Л. Крушельницька прямо не має слів для праці В. Клеха, який досліпно думає над усім, не лише декораціями, але над правдивістю костюмів, над ревізитами та навіть над проєктом фішки. Без його знання і досвіду, без його уваги для всіх деталей ледве було б можливим так професійно підготувати п'єсу, — каже Л. Крушельницька.

Додати до цього ста-нуди як асистенти наші мистці Микола Голодик і Марко Шуган, а програмки підготувалися Таня Кейс і Наталка Соневицька.

Над ревізитами з великою поспіхом працюють мистці Аня Фаріон, Оксана Цегельська і Осип Серна.

Виконання костюмів перебрали на себе членкині Окружної Ради Союзу України з Іриною Лішман на чолі, яка взяла на себе повну відповідальність за підготовку 150 різних костюмів, що їх вимагає ціла п'єса. Л. Крушельницька вказує на цілий ряд осіб, що допомагають, як Л. Артимішин, Чума у кроях, Оля Стасюк і Гануся Рагожа, що працюють над підготовкою різних прикрас до складних сценаріїв до „Ярослава Мудрого”.

Ми завважуємо, як Л.

РЕЗОЛЮЦІЯ ВИКЛИКАЛА ОБУРЕННЯ „ДЕПУТАТІВ”

Вашингтон. — До спікера американського Конгресу Джима Райта наспів лист від голови Президії Верховної Ради УССР Валентини Шевченко, в якому вона повідомляє, що проєкт резолюції внесені до Конгресу сенатором Деннісом ДеКонсіні і конгресменом Вільямом Ліпінським у справі 1000-річчя Християнства в Україні, а з тим про переслідування віруючих в Україні, викликає обурення на Україні, де свобода совісті гарантується для всіх громадян. У зв'язку з цим В. Шевченко переслала до Дж. Райта заяву 10-ох депутатів Верховної Ради УССР, які висловлюють своє „обурення і протест”.

У зв'язі говориться, що тенденційність змісту цієї резолюції нагадує колишні часи „холодного війни”, а порушення Універсальної декларації прав людини в УССР не відповідає дійсності і спрямоване на дезінформацію громадськості. В умовах теперішньої демократії та „гласності” особливо „непривабливо” виглядають ці спроби кинути тінь на політику СРСР, — сказано далі в заяві. І тут підписані підкреслюють, що у них придержується свобода совісті, і що у них немає людей, які перебувають у ув'язненні чи переслідуються за релігійні переконання, а закони щодо відокремлення церкви від держави „суворо додержуються”.

Після того ствердження у заяві сказано, що сьогодні в Україні діє широка мережа різних релігійних об'єднань в тому 4,000 православних церков, понад 1,000 молитовних домів баптистів, понад 100 костелів і багато молитовних домів інших релігійних віровизнань.

Далі підписані під заявою звертають увагу американських законодавців, що обвинування, які є в проєкті резолюції, було б діяльністю Греко-Католицької Церкви була заборонена, є неправдою, бо рішення об'єднання цієї церкви з „русскою православною” було прийняте в 1946 році у Львові „самими уніятами”, та воно було логічним завершенням боротьби, яка велася протягом 350 років, „проти духовного уярмлення і спроб відорвати український наріб від братніх російського та білоруського народів”. Уніятська церква, як подає заява, „зкомпромітована себе тісним співробітництвом із гітлерівськими окупантами” і населення рішуче засудило цю церковну коляборацію. Так само, на думку авторів заяви, скомпромітовала себе Українська Автокефальна Православна Церква, як „прислужниця фашистських загартівників”. Заява наголошує, що обидві Церкви в бігу історії завжди ширили релігійний розбрат і вели політичну боротьбу, що мала на меті розпалити національ-

(Закінчення на стор. 3)

ВЕЛИКОДНІ СВЯТКУВАННЯ

З уваги на свято Воскресіння Христового В-во „Свобода” буде закрито у понеділок, 4-го квітня ц.р., і газета цього дня не друкуватиметься. Перше число „Свободи” в наступному тижні друкуватиметься у вівторок з датою середи, 6-го квітня ц.р. — Ред.

Ударте дзвони, великодні дзвони

Ударте дзвони, великодні дзвони,
Хай піде голос у далекий світ:
Хай знають всі язики — мільйони,
Що тілом став пророчий заповіт.

Вже Правди Князь, що жертвував собою
Щоб царство мала Правда на землі,
У прах він кинув Смерть в грізнім двобою
Розпалася держава злоби й тьми.

Хто має вуха, хай уважно слуха,
Що нам голосить благовість важна:
Упала Смерть, а міць живого Духа
Опроменить грядучі времена.

М. НОРИЄГА МАЄ ДОПОМОГУ АМЕРИКАНСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

Панама. — Тут починає ситуація успокоюватися, а уряд ген. Мануеля Норієги заповів, що страйк незабаром закінчиться завдяки фінансовій допомозі, яку дали військовому диктаторові американські підприємства, що мають у Панамі великі вклади гроша.

Як інформує „Нью Йорк Таймс” з 31-го березня ц.р. Тексако, Істерн Ерлайнс, Юнайтед Брендс та можливі ще також інші великі американські фірми зложили величезні суми гроша в готівку, щоб в цей спосіб запобігти фінансовій кризі, в якій знайшовся уряд ген. Норієги. У висліді того припливу готівки вперше від місця будуть відкриті у наступному тижні банки, портові робітники вернулися до праці, а харчові кра-

ми також вже відкриті. Мільйони доларів, що вплинули до каси військового диктатора допомогли йому переламати страйк, що опанував Панаму перед двома тижнями і передбачують, що в день після Великодня в Панамі все повернеться до нормального стану, а ген. М. Норієга зовсім не думає виїздити з країни.

Готівка, яка вплинула до каси уряду Норієги є буцімто за зазеглі податки, а також за майбутні податки. І так фірма Юнайтед Брендс, яка спроваджує до ЗСА овочі з Панамі, запла-тила 2.5 міль. дол. за зазеглі податки і 700.000 дол. на майбутнє. Тексако заплатило 300.000 дол. податків, а Істерн Ерлайнс — 172.000 дол.

У СВІТІ

В ГАЗЕТІ „ІЗВЕСТИЯ”, органи Верховної Ради СРСР, появилася повідомлення, що колишній головний режисер Московського театру на Таганці Юрій Любимов, який тепер перебуває у Мадриді, Іспанія, серйозно застановляється над можливістю повороту до Союзного Союзу. Як відомо, в 1983 році Любимов виїхав на тимчасову візу до Іспанії а рік пізніше, до початку 1984 року, від нього відібрали союзна громадянство рішенням Верховної Ради СРСР. Своєю часу режисер, перебуваючи на відвідинах у ЗСА, зустрічався у Вашингтоні із союзними дипломатами і вони пропонували йому „розв'язку”. Якщо він погодиться повернутись „на родину”, вони постараться, щоб йому привернули давній пост керівника театру. Кореспондентів „Ізвестій” у Мадриді Любимов заявив, що він все хотів вернутись на батьківщину без жадних передумов. „Бо які передумови я можу ставити уряду?”, — відповів у формі питання Любимов.

КОЛИШНІЙ АМБАСАДОР Румунії у Вашингтоні Сільвіу Брукане, який тепер живе на державній пенсії у Букарешті, атакував свій уряд за погіршення відносин Румунії із 3-дніями Стейтами Америки. В телефонічному інтерв'ю з кореспондентом агентства Асошієтєд Пресс у Відні Брукане сказав, що цим справам буде присвячено більше уваги на пленумі Центрального Комітету компартії, який відбудеться в травні цього року. Завдяки згаданому амбасадорові між Букарештом і Вашингтоном існували відносно добрі дипломатичні й торговельні відносини. Може дещо й тому, що Румунія вела незалежну від Москви закордонну політику. До погіршення цих відносин причинився уряд президента Ніколаї Чаушеску, який загострив відношення до дисидентів, не шанував прав людини. У висліді того ЗСА відібрали від Румунії статус управліюваної держави в торговельних справах і це коштуватиме Букарешт принаймні 300 міль. доларів.

ПРЕДСТАВНИКИ ЧЕХО-СЛОВАЦЬКОГО комуністичного уряду почали оправдуватися за розгінання демонстрації в Братиславі і арешт закордонних кореспондентів у п'ятницю, 25-го березня. Як відомо, під час демонстрації активістів-католиків, відбулися здури демонстрації з міліцією. Міліціонери заарештували кілька десятків віруючих, а також декількох телевізійних журналістів з Федеративної Республіки Німеччини і Австрії. Після трьох годин інтенсивних допитів журналістів звільнили, але сама поведінка міліції проти демонстрантів викликала широкий розголос і засуд на Заході. Речник уряду Мільослав Павел підкреслює, що усіх арештованих звільнено і тому засоби масової інформації безпідставно продовжують вести пропагандну кампанію проти Чехо-Словащини.

МОСКВА ХОЧЕ ОБДУРИТИ ЗАХІД У СПРАВІ АФГАНІСТАНУ

Женева, Швайцарія. — Кореспондент „Нью Йорк Таймсу” Пол Луїс інформує у числі газети з 1-го квітня ц.р., що комуністичний уряд Афганістану, очевидно у порозумінні із советськими протекторами, повідомив про створення ще одної афганської північної провінції. Це повідомлення викликало різні спекуляції серед дипломатів, головню в Женеві, де відбуваються переговори між Афганістаном і Пакистаном за посередництва ООН у справі цілковитого виведення советських окупційних військ з тієї країни, і в Москві.

Виглядає, кажуть поінформовані особи і політичні спостерігачі, що комуністичні імперіялісти хочуть ще раз обдурити Захід у справі Афганістану. Наприклад, міністер закордонних справ СРСР Едуард А. Шеварднадзе на тижасі також на можливість тільки частинного виведення советських військових частин, якщо договірні сторони у Женеві не знайдуть кращої як досі розв'язки, або, якщо переговори не будуть успішними зв'язали з якихось причин. Інтерв'ю з міністром Е. Шеварднадзе було опубліковане советським пресовим агентством ТАСС у четвер, 31-го березня.

Шоймою тепер у Вашингтоні і столицях інших західних держав зрозуміли, що поголоски про відтягнення советського війська з Афганістану є пропагандним трюком і що усі 115.000 військових військ застрягли у прикордонній полісі з Афганістаном на довший час, а тепер, коли проголосили про створення окремої північної провінції, не треба виключати, що це приготували місце для советських окупційних військ, які „зладека” будуть виконувати свою „покривительську” роботу у відношенні до комуністичного уряду президента Наджібулла і тим самим не даватимуть можливості для створення дійсно незалежного коаліційного уряду в Кабулі з участю усіх фракцій визвольного руху, який керує партизанськими діями мужжгадін.

Відповідаючи на питання кореспондентів, що зробіть Советський Союз у випадку неуспішного закінчення переговорів в Женеві, Шеварднадзе відповів, що, мовляв, „наші плани залишаються незмінними”. При тому він додав, що у випадку неуспіху, СРСР залишить для себе більше часу для відтягнення війська, лючи в порозумінні з місцевим урядом в Кабулі. Одним словом, кажуть дипломати в Москві, нова північна провінція, яка межує із советським кордоном, буде свого роду советською випадковою базою. Провінція створена з двох частин інших провінцій, а саме Бакаха і Язгану зі столицею Мазар і Шериф, у якій вже урядують довірені люди Наджібулла. Існує також можливість двоїподілу Афганістану на комуністичну і антикомуністичну частини, особливо у випадку перемоги мужжгадін на північній схолі і заході, бо північні провінції вже намагаються на „самостійність” і відлучення від загальної афганської території.

Москва, крім Австрії, ніколи не відступила з жадної окупованої території, цього вона не зробить також і в Афганістані, — пригадували спостерігачі.

На Філіппінах заарештовані два лідери комуністичної партії

Маніла, Філіппіни. — Представники командування урядових збройних сил повідомили, що на конспіративній квартирі у передмісті Філіппінської столиці заарештована група комуністів, і в їх числі два керівники — Рафаль Байлосне, генеральний секретар комуністичної партії, і член керівництва Бенгамін де Вера. Арешт відбувся через день після того, як було оголошено про підвищення нагород за допомогу у відкритті комуністичних готелів.

Потім в іншому передмісті Маніли власті заарештували ще одного комуністичного керівника, члена керівництва так званої Нової народної армії — загону бойовиків комуністичної партії Філіппін. Під час цих двох операцій було захоплено багато зброї, боєприпасів, а також сучасні засоби зв'язку.

„Все це — результат активної діяльності сил безпеки”, — сказав начальник штабу збройних сил генерал Ренато де Вілья. — Ми нанесли черговий сильний удар комуністам, бо мова йде про членів їх керівництва, який розшукували по всій країні”.

Ці арешти, пише газета „Вашингтон Пост”, стали найбільш серйозним успіхом у боротьбі уряду з комуністами після арешту президента партії Рудольфо Саласа у вересні 1986 року. Протягом минулого року комуністи перейшли до тактики відкритого терору. Недавно, наприклад, вони вчинили замах на Преспер Орету: мера міста Малабон, що знаходиться недалеко від столиці, Мер був поранений, а семеро його охоронців загинули. Спостерігачі звертають увагу, що при цьому комуністи вперше використали чужу зброю в місті: досі вони, як правило, стріляли з револьверів.

Деякі коментатори висловлюють думку, що після арештів досвідчених комуністів до влади в партії можуть прийти молоді кадри, які думають більш реалістично. В середині партії тепер ідуть суперечки про те, наскільки плодотворною є нова політика.

В АМЕРИЦІ

СЕНАТ ОДОБРИВ законопроект, який радикально послабить 55-літній закон, що відокремлював банкову систему від системи цінних паперів. Цей законопроект проголосований Сенатом 94 до 2 голосами, якщо буде одобрений Палатою Репрезентантів дозволить банкам бути власниками та правити фірмами цінних паперів і навпаки — фірмам цінних паперів дозволитиметься займатися банковими справами.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ одобрива законопроект, який вимагатиме від Федерального управління лутства, щоб знову прийняти 1,000 з тих контролів повільного руху, яких звільнено з праці майже сім років тому за нелегальне страйкування.

СВОБОДА **SVOBODA**
 FOUNDED 1983
 Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302. Svoboda (201) 434-0237. UNA (201) 451-2200.
 Subscription: 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00. UNA members 1 year — \$15.00. Change of address — \$1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".
 Postmaster: Send address changes to Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302. Tel. (201) 434-0237. (201) 434-0807. (201) 434-3036.
 Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
 Статті і дописи підписані авторами, не несуть відповідальності за зміст. Редакція застерігає собі право в потрібні випадки скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг. Допущення за адресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
 Передплата на рік \$40.00, на півроку — \$22.00, на 3 місяці — \$12.00. Для членів УНСО — \$15.00 річно. За кожну зміну адреси — \$1.00. Чеки і money orders виставляти на "Svoboda".
 P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Принада вільного світу

Недавно появився на Мадярщині декрет з повідомленням, що від 1-го січня наступного року вільно мадярським громадянам виїздити куди хочуть. Ініціатор і автор цього декрету напевне не сподівався, що у цілій Мадярщині настане такий заколот, наче хтось всадив паличку до мурашника. Перед усіма державними станіями, які приймають подання на паспорт, від 6:30 вранці стоять черги народу. Протягом одного дня зголошено в одній такій станції 800 просьб на паспорт. До 28-го березня ц.р., коли то „Кришан Саенс Монитор“ приніс про що подію кореспонденцію свого представника у Відні, зголошено вже 70,000 подань на виїзд і те число з кожним днем зростає. Цікаво, що — як той кореспондент твердить — це не є демонстрація проти існуючого на Мадярщині комуністичного режиму, бо тамошній комуністичний вождь, Янош Кадар, який втримується при владі від часу здавлення більшовиками революції у 1956 році, виявився зручним політиком, який неподібний не то до Сталіна, але й до Брежнєва. На Мадярщині, поруч із Східною Німеччиною, розмірно найбільша свобода і найвищий життєвий стандарт населення. На Мадярщині зокрема існує повна свобода релігійного культу, що й спонукало Америку повернути мадярському уряду корону святого Степана, патрона Мадярщини, що її вивезено з Мадярщини потайком під час Другої світової війни.

Але і в Східній Німеччині є подібна тяга до виїзду закордон. Для східних німців величезною принадою є високий добробут, лад і зразкова чистота міст і сіл у Західній Німеччині. Очі мадяр звернені головно на Відень, колишню столицю австро-угорської монархії. Але взагалі цей спонтанний, масовий гін, що диктує десяткам тисяч мадярів скористати з легального права на виїзд закордон, це явище суто психологічне. Люди просто прагнуть побачити вільний світ. Люди в комуністичних країнах, навіть тих, де нема — як у Польщі — харчової кризи і хронічного конфлікту між Церквою і владою та між робітничою верствою і владою, — просто задихаються атмосферою комуністичної системи. Люди мають досить тамошньої диктатури одної партії, мають досить Політбюро, партійних квитків, тільки сповідної свободи, яка не є повною свободою, бо існує така, хоч скрита, контролю політичної поліції над кожною одиницею. У всіх без винятку комуністичних країнах Європи є стихійний рух у напрямі реформ по лінії західної демократії. Так діється в Польщі і в Болгарії, в Югославії і Чехо-Словаччині. Сильний поштовх до такого руху дало поновне банкрутство еврокомунізму, який намагався знайти якусь симбіозу комунізму і демократії. Експеримент не вдався і всі комуністичні партії в Західній Європі, включно з Італією і Францією, де вони колись грали поважну роль, зникли та існують скорчені без ніякого впливу на законодавство і спосіб життя громадян.

Це ще один наочний доказ, що все неприродне і все насильницьке мусить скорше чи пізніше згинуть. Цікаво, скільки мадяр, які легально виїдуть у наступному році на Захід, вернутись та який буде відсоток таких, які проситимуть азилю у вільних країнах Заходу. Це напевне створить нову проблему, ніяка бо тепер країна, включно з Америкою, не рада приймати чужинців, які стануть суперниками місцевих громадян до отримання заріркової праці. Але масовий виїзд мадяр хоч би на короткий час до Відня, Мюнхену, Парижу, Лондону чи Риму скріпить антикомуністичну течію.

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!

Знову і знову перечитуюмо Велику і Просту Книгу. Знову і знову проходить перед нами духовними очима Поезія про кінце життя шляху і воскресення. Того, що прийшов спасти людство. Беззбройно і безпечно оповідає свангеліст про Його останні муки, про Його безмежну віру і саможертву. І в сухих і наперх спокійних словах оповідає очевидця-літописця нам відкриваються вічні правди життя, і вічні правди, як малими відбитками відсвічують і в житті кожного з нас. І кожний, навіть найменший епізод великої драми вчить нас жити, вірити і бути гідними великого імені людини.

Ось відає Ісус до Срусалиму, і люди простеляють одежі свої під ноги Ісуса, і тріпотять пальмові гілля і кидають Його на шлях, і кричать: Осаїна! Але минає кілька днів, і люди перед палацом Пилатом кричать: Розпни Його! Хто ж були ті перші, і хто були ті другі? Чи не ті саме люди були це? І ми переконуємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось приходить Юдія і поцілунком виказує Христа. Що ж робили учні Христові? Свангеліст оповідає: „І, поцілункувши Його, всі повіклися“. Єдиний Петро пішов за Ним, але пішов, щоб гримі зрештє і гірко заплакати і піти туди. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Ось розпніть Христа, у переслідуванні муках, звертається до Матері Своєї і каже: „Жінко, ось твій син“. І ми перевіряємо самі себе: чи не може і з нами цього бути? Чи не піддаємося й ми хвилюванню настрів, сильні психози і чи не зрадімо своїм ідеалам, людське і Боже, що в собі маємо? І ми кажемо собі: постійність і твердість.

Юрій Шерех

СВІТЛО ВНОЧІ

Перед світом чорніє ніч надворі.

Леся Українка

казуючи на Йоанна, говорив: „Ось син твій“. — І звертаючись до Йоанна, казуючи на Матір свою, говорив: „Ось мати твоя“. І знов ми перевіряємо себе: чи знайшли б ми в собі сили в останню тяжку мінуту не про свої болі думати, а про болі ближніх наших? І ми кажемо собі: людяність і любов.

Але не легко було тоді учням і послідовникам Ісусовим. Як той хто творив великі дива, хто мертвих воскрешав, тепер у руках катів і зрадників, і немас чуда, що вирвало б Його з їхніх рук, і не гримить грим, що поразив би ворогів. Сина людського? Страшна лепетність мусила вразити їх! Змалді душі. І на хвилину вони забули докази розуму і докази віри.

Бо хіба розум не мусів би сказати їм, що у славі і величчі воскресіння Христа? Стояло ж це у пророків. Говорив їм про це не раз і сам Учитель. І хіба віра не мусила тримати їх у стані горіння і піднесення? Та ж мали вони ту віру, що горами двигав і по виходах зірних ходів ходить вчнт.

Але в хвилювання страшною горі і випробування змовкли голоси розуму і віри. І що було б, якби Христос не воскрес? Чи витримала б людська душа тягар страждання і зневіри? Але ні. Провидіння бачило і знало силу людської душі. Всі бачили, як розпніть Христа. Небагато показався Він по смерті і воскресінні. Але цього було досить, щоб у переслідуваннях і тортурх попірилася віра по всій землі.

Кожний з нас у мініятурі і прохотний через випробування, що їх зазнали перші учні Ісусові, перші Його вірні. І саме ті роки, що їх тепер переживаємо, не для нас роки Гетсманського сяду й Голгооти. Віддунали крики Осанна, що звучали нам у роки 1917-1918, коли співала українська земля і здавалося, що відчиняються нам ворота здійснення наших сподівань і надій. Відтоді згинули в тьмі. Розбито спробі нашого культурного відродження двадцятих років у Києві і Харкові. Голодом і тортурх зламано хребет нашої культури на межі тридцятих років. Знищено на межі тридцятих років і сорокових років останні оазис якої-такі праці на околицях української землі. Безглуздім ливінням чужого двич перекотилася вулжа і непотрібна нам війна через нашу землю, спустошена країну і забороною мільйони людських існувань. І кати запанували нещадно над усією нашою землею.

Тож чиме дивно, що зрадники по обидва боки совєтського кордону не вірять у перемогу святої справи і готові служити сильнішому, готові розривати ризи розпніть і метати жероб на хитий йог? Тож чиме дивно, що і з-поміж нас дехто думає тільки про те, як найліпше врятуватися і влаштуватися, зрікаючись правди життя свого?

Ні якщо вже дивуватися, то не чим проявом зневіри і зради, а тому, як багато стійких і непохитних, як багато тих, що зберігають віру. Це ті, хто на українській землі не склав своєї зброї і не згасив свого духу, опинившись в ворожому оточенні, без силівників і томогів зброї. Це ті, хто на нинішній тереті, ті, хто

Пішов Пилат опісля до покою, де в колісці, виселений пухом, спала його єдина дитина — немовлятка. Та коли батько нахилився над нею своє лице, дитина розплющила очі, посиніла й глибоко здихнула. За хвилину тіло її було холодним, застиглим трупом.

І положив Бог знак на груди Пилата, проклав життя його і смерть його, душу його і тіло його, гірш, ніж Каїна.

Бо Каїна, забивши брата, не вминая своїх рук з крові, чув вину свою, втікав і ховався.

А той, що правду чисту віддав у катівські руки, скидав зі себе відповідальність за свій учинок. І от усяка правда відступила від нього; все, чим він жив, пишався й дихав, покинуло його навіки.

Родина його зникла, як марна тін. Цісар з ганьбою вигнав його зі служби. Навіть родинне місто, куди він був сховався, викинуло його зі своїх муір.

Довгі літа блукав він по світу, волочучи за собою тягар людської ненависті й погорди.

Вкінці, постарілий передчасно, хворий і збідований, сів він при битім шляху, благуючи у прохожих шматка хліба.

Та, побачивши його, навіть наймісодердний серця робились тверді, як кремінь. Навіть невинні дівчата й жалісливі молодички кидали в нього камінням.

студентську аудиторію своєю очевидною ерудитською давньою музичною діяльністю.

Читає ото з пам'яті, все про що він говорить, має в пальцях, за словом до кишені не полізе — обізвався в перерві про непоказного ззовні викладача один з моїх класних сусідів, новоприбулий слухач із східних областей. Не то, що засвідчив лектор прекрасне знання доби й генія Баха, а ще й ілюстрував без ужитку нотної партитури дискусійною частини великого Бахового твору, „Пасіони згідно з Євангелією Матея“, приводячи довші зразки цієї надхненної музики у своєму фортепіановому виконанні. Бо й кому було знати краще Йогана С. Баха, як не нашому композиторові класичного стилю, Борисові Кудрикові, що й тоді під Великдень продемонстрував заслуженим студентам Інституту крашні місці з ораторії й подав так чітко й акуратно нарис життя і творчості її безсмертного автора?

Музично-театральна діяльність Львівського Оперного театру розгорталася на всю широчінь у провесняний час 1942 року. Директор театру Володимир Балавичівський рішив з черги поставити класичну драму Леся Українки, „Каміній господар“, у сучасному оформленні. Для доповнення цілісної картини цього твору під знаком постанови в оперному театрі не доставало музичного еквіваленту супроводу, досі бо за традицією ставили „Каміній господаря“ без музичних ефектів, дарма, що драми Леся Українки аж напружуються під музику. Як згодом виявилось, музичне оформлення — велике новум у цій драмі, що його майстерно виготовив д-р Борис Кудрик, своїм піднеслим характером в одуховлений постанові залишило незабутнє враження в той Великодній веспний час перемоги духовних вартостей над матеріальними силами.

Неспівна три роки перебралася наша батьківщина зазнала історичного ісходу з рідних земель. Між масами бжежнівців із краю знайшовся д-р Борис Кудрик, що прибув до Відня ще в 1944 році, як музичний керівник театрального ансамблю легкої музики, „Веселий Львів“. Популярний „Бусько“ був зокрема великим приятелем студіючої молоді й мав серед молодшого покоління своїх особливих прихильників, а то й звеличків. В той час розвивав він не абияку активність у музично-культурному житті нашого віденського громадянства. Був частим учасником в академічних концертах, виступав, як самостійний виконавець і супроводив інших мистців у загальних концертах і різних музичних імпрезах. З уваги на свої наукові й музичні знання (називали д-ра Кудрика „живою енциклопедією“), був співробітником наших пресових органів і загально визнаним рецензентом музичної літератури й суспільних подій музичного характеру. Він і постійно коментував, головню у „Краківських Вістях“ в 1944-45 роках, на тему замітніших суспільних культурно-мистецьких подій. До його авторитетного голосу прислухались

тягарів, не зрікається свого імені і свого поклоніння і кожну хвилину свого життя і кожне зусилля рук своїх віддає своїй Землі.

Так в історії людства є не багато прикладів, щоб в таких обставинах народ так тримався своєї віри і так це підлягав би настроям хвилини. Це правда, що багато з того, що ми робимо

ПРЕДСТАВНИЦЯ „УКРАЇНСЬКОГО ВІСНИКА“

Редколегія незалежного журналу „Український Вісник“, що почав виходити від вересня 1987 року в Києві-Львові, звернувся до мене з проханням бути їх представником на Заході, на що я, як перекладач літературних творів, погодилася. Згідно із заявою відповідального редактора Вячеслава Чорновола, хоча пригадати, що передрук матеріалів „Українського Вісника“ та „Українського Вісника-Експрес“ дозволяється з єдиною вимогою: не міняти ні тексту, ні термінології, ні не давати при передруку інтерпретувальних коментарів. Правопис можна пристосовувати до тутешніх норм.

Д-р Анна-Галія Горбач

Зустріч Марка Рубана з дітьми

Подяку складає Ліда Рубан. Справа — Марко, зліва — Н. Світлична.

На запрошення дітей недільної школи і молодшого відділу Української Православної Ліги, в неділю, 13-го березня ц.р., загощив новоприбулий Марко Рубан з матір'ю Лідою до української православної церкви св. Вознесіння в Клифтоні, Н. Дж.

Після Літургії і зворушливого привітання дорогих гостей настоятелем церкви св. Вознесіння о. Юрієм Галичином був відправлений Молебень за успішне лікування Марка.

По Молебні діти, парафіяни, гості та представники організацій на терені Пасейк-Клифтон привітали Марка з матір'ю в церкві св. Вознесіння.

Невтомна працівниця в обороні правозахисників, колишній політв'язень і член ЗП УГГ, Надія Світлична представила тяжкий шлях родини. Під час пору родина Рубанів розділена на три частини. Мама з сином перебувають в ЗСА, донька з бабусею в Україні, а батько — в найсучаснішому концентраційному таборі ч. 31.

Парафіяни і гості вітали Марка з матір'ю та склали свої шедри пожертви. Він церковних організацій похвалив і привітання склали: діти недільної школи, УПЛіги (молодший і старший відділи), парафіяльна

управа та сестринство. Від громадських організацій подарунки склали: Пласт, СУМ, „Рідна Школа“ в Пасейку, 18 і 70-ий Відділи СУА, ОЖОЧСУ „Самопоміч“, 182-ий Відділ УНСОюзу і 141-ий Відділ Народної Помочі.

Ці незвичайні гості, які недавно прибули до ЗСА, принесли до нашої парафії святий подув з різних земель — Полтавщини, з якої походить багато наших парафіян.

На залі мав свій інформаційний стіл представник організації Американці в Обороні Людейських Прав, яку очолює Божена Ольшанська, та подав інформацію про працю організації. Стіл підкреслює, що ця організація вкладає вже чимало корисної праці в обороні людських прав.

Збірка на „Фонд Марка“ продовжується. Закликаємо громадянство на нашому терені складати свої пожертви на адресу: Holy Ascension, Ukrainian Orthodox Church, 635 Broad St., Clifton, N. J. 07013, зазначаючи на чеку „Фонд Марка“.

Сподіваємось також, що інші українські громади на терені ЗСА включаться активно в акцію моральної та матеріальної допомоги Маркові та його родині.

Світлана Марченко

Так звичайно буває, що у вирі життєвих, родинних і громадських обов'язків забуваємо звернути увагу на заслуги членів громади, які є серед нас, щоб оцінити їх заслуги для рідного народу. Тому управа Ньюаркського Відділу ОБВУА постановила відзначити волярським прийняттям наших двох найстарших членів. Це волярське прийняття відбулося у приміщенні Голд-Іни в Сомервиллі, Н. Дж., власником якого є член нашого Відділу Микола Бойчук. Ім'я рідне відбуде 13-го вересня минулого року в присутності близької родини та понад 20 представників місцевих комбатантських і громадських організацій та великої кількості гостей і приятелів ювілянтів. Цим Відділ ОБВУА бажав відзначити їх як учасників визвольної боротьби. Бо таких рідкісних відзначуваних буде у нас чимраз менше, і тим самим ми старалися підкреслити нашим моїм великим історичним подіям, що ідеї, за які вони і тисячі їх побратимів боролися, не є нам маловартісними. Вони і події, в яких вони брали участь, є символом і дороговказом до подальшої боротьби за нашу сучасну правду на самостійне життя нашої нації.

Програму цього волярського прийняття відкрив голова Відділу ОБВУА Осип Труш і попросив д-ра Богдана Шебунча до його введення. Д-р Шебунчак в першу чергу представив почесний стіл і членів родини, а офіційно попросив представників організацій до привітання і споминів. Сильветку життя шляху сотника доктора Миколи Терлецького навістив д-р В. Шебунчак, а про хорунжого Івана Терлецького розповів його племінник полк. Михайло Ліщинський. Таїса Богданська відомою нашою північчю, відіграла в'язанку стрілецьких пісень, які з ентузіазмом підхопили відвідувачі публіки. Обидва представники подали обширні інформації про ювілянтів, які у скороченій формі наведено нижче.

Сотник д-р М. Терлецький народився в Тустановичах Дрогобицького повіту в Галичині, в заможній родині, де було чотирьох синів і чотири дочки. Один його брат загинув у рядах УСС. Початкову школу почав у Тустановичах, а гімназію закінчив у Дрогобичі з відмінним зрізлом в 1910 році. Вже від четвертої класки був активним у самосвітних гуртках, ще як абитурант брав участь в українському студентському вічу 1-го липня 1910 року. Тоді прийшло до заручки з подільськими „студентами“, в якому загинув Адам Коцюк. М. Терлецький був тоді заарештований. Він також був замішаний у відомому „процесі 101“. У вересні 1910 р. залишив Львів, бо, свідомий того, що його не приймуть на медичний факультет, поїхав до Відня.

Відзначення сотника

М. Терлецького і хорунжого І. Тершаковця

Під час відзначення ювілянтів (зліва): І. Тершаковець, о. С. Іванюк, полк. М. Ліщинський, О. Труш і д-р В. Шебунчак.

Зліва: полк. М. Ліщинський, О. Труш, д-р В. Шебунчак, сотник д-р М. Терлецький і О. Терлецька.

але в дорозі зупинився у Кракові і там, за намовою приятелів, залишився на студії на медичному факультеті Ягйлонського університету. Вибір війни 1914 року перериває його студії і, покинувши до австрійської армії, перебував в італійському фронті. З цього фронту з'їздив двічі семимісячні відпустки, під час яких вислухав останні семестри, склав другий і третій іспит і 13-го липня 1918 року дістав диплом кравецького університету як доктор медицини.

Розвал Австрії застав його на італійському фронті, з якого він повернувся додому, зголосився в ряди УГА і з нею перейшов усі етапи боротьби і страхоту тифу. В рядах УГА він як лікар займав командні пости в медично-санітарній службі. Про цю санітарну службу написав спогади, які були надруковані в „Лікарському Віснику“. Коли вже не було сили встояти у нерівній боротьбі з ворогами, перейшов з частиною УГА під командуванням ген. Кравця в Чехію і був інтернований в Ліберці. Звідти виїхав до Праги, де працював у клініці. В 1922 році повернувся до рідних Тустановичів і відкрив лікарську практику і одружився з Олександрою

Стахурівною. Тут знову поринув, крім лікарської практики, у громадську працю, а за свої заслуги для Пласти був іменований в 1928 році як Добродій Пласти.

Хорунжий Іван Тершаковець у своїй професії правника-оборонця робив все можливе, щоб оборонити інтереси нашого народу від польської займанщини. Він народився 4-го березня 1899 року в селі Кліцко, повіт Рудки. Після закінчення академічної гімназії у Львові у 1917 році був покликаний до австрійської армії, а в Кракові закінчив старшинську школу, а звідти був висланий на італійський фронт. Будучи у відпустці в 1918 році, він 1-го листопада зголосився до української армії і вже 2-го листопада взяв участь у боях за Львів, де був поранений. Шпиталь захопили поляки і його разом з іншими хворими шпиталю, вже як полоненого вивезли до Кракова, звідки при допомозі югославів виїхав до Відня, а потім через Букарешт повернувся до Стрия, де знову зголосився до УГА і був приданий до саперського коша 4-ої бригади в разні хорунжого. Тут він був перенесений до 10-ї бригади, з якою перейшов за Збруч.

На Великій Україні брав участь у поході на Київ і в боях проти денікінців та більшовиків. Хворів на тиф, а в чотирихвилинку смерті знову захворів на плямистий тиф і під час великих морозів, лежачи у неопалених вагонах, відморозив ноги і донині відчуває наслідки цього. З частинами УГА дістався до польського „полону“ і після восьми місячного ув'язнення у таборі Тухолі повернувся додому. Продовжував студії в Українському Тайному Університеті, а після закриття університету подіями виїхав до Відня і закінчив Експортну академію. Тоді знову повернувся до Львова і поступив на юридичний факультет, який закінчив ступенем магістра права. Відкрив адвокатську канцелярію в Комарні і включився в активну громадську працю.

У вересні 1939 року був покликаний до польської армії, а під час німецької окупації відкрив адвокатську канцелярію в Бережанах. Звідти у 1944 році виїхав з родиною до Німеччини, а в 1949 році — до Америки.

Притаманним і логічним висновком нашої хоч і програної визвольної боротьби було те, що свідки цих історичних подій були неначе цілющим кормом, на якому формувалося і виростало нове покоління нових борців, які перебірали естафету до подальшої боротьби. Цей феномен не минув наших ювілянтів. Ось варто згадати племінника хор. Тершаковця — Зенона Тершаковця, правника, який був під час Другої світової війни членом ОУН, членом 7-го куреня ім. князя Льва у Львові, у 1944 році провідником ОУН Дрогобицької області, а від 1946 року — провідником ОУН Львівського краю. Згинув 4-го листопада 1948 року у бою на Львівщині, розірвавши себе гранатою, щоб не попасти живим в більшовицький полон. А вже за наших днів дисидент Іван Гель, якого недавно звільнили з тюрми, є також племінником хор. Тершаковця. Те саме можна б писати про родину д-ра М. Терлецького, але на це не дозволяє нам обмеженість цього допису. Згадуємо не тільки тому, бо ми є свідками впливу визвольної традиції, яку творили ті, яких ми відзначили. На цих традиціях виростають нові борці, які будуть продовжувати розпочату боротьбу до переможемої кінця.

Дальший розділ життя наших ювілянтів пов'язаний з подіями Другої світової війни і у вирі цих подій не легко було пробитися крізь життєві початкові труднощі в Америці. Але вони і не перемогли і можуть сміло сказати, що вони є нас, з нами і з тим, що прийде після нас.

Учасник

Катруся і Оріся Мурзи виступлять в Камі Голл

К. Мурза

О. Мурза

Нью Йорк. — В неділю, 10-го квітня ц.р., о год. 3:15, дві учениці УМІ кл. Таїси Богданської Катруся і Оріся Мурзи виступлять в концерті, який влаштує Асоціація учителів музики в Нью Йорку.

З їхнього репертуару виб-

рали судді до концерту української композиції Катруся виконає „Марчіваль“ Миколи Фоменка, а Оріся — ввірній на тему „Іхав козак за Дунай“ Романа Савицького. Концерт відбудеться тут в Камі Голл, 185 57-ма вулиця, захід.

Концерт в честь Т. Шевченка в Рочестері

Заходами Громадського Комітету Тисячоліття Християнства в Україні відбувся в Рочестері в неділю, 6-го березня ц.р., в залі української православної церкви св. Покрови, концерт на прохання Тараса Шевченка. Виступив український чоловічий хор „Прометей“ з Філадельфії під мистецьким керівництвом Михайла Дядько, при фортепіанному супроводі Ірини Пелех-Зварич.

Концерт відкрив коротким словом і привітом хорового ансамблю з Філадельфії голова місцевого Комітету Тисячоліття Роман Кушль. Програма концерту, цікава і різноманітна, складалася з двох частин.

В першій частині наголошено наші святкування Тисячоліття виконанням релігійних творів, які репрезентували різні стилі — від Бортнянського до Гнатича. Першою точкою був зворушливий виконавчий „Заповіт“ Т. Шевченка, музика Кирила Стеценка, з гарним підкресленням відповідних місць, зокрема останні слова: „І мене в сім'ї великій, в сім'ї вільній, новій, не забудьте пом'янути не злим, тихим словом“ — прозвучали як молитва. Наступні дві пісні: „Хваліте Бога“, Ліріна, і „Блажен муж“, Гнатича, хор проспівав достойно. Прокрасом був виконавчий, в англійській мові, „Гімн боротьби“, муз. В. Стефе, в якому зокрема піаністка проявила високу класу гри. Описав хор проспівав Бетовена „Славень природи“, в перекладі на українську мову

Р. Степаняка. Останньою піснею першої частини був набожно виконаний концерт ч. 29 Д. Бортнянського „Восхвало Ім'я Бога“.

Друга частина концерту почалася оригінально, хорист Роман Кінігінський драматично і з глибоким чуттям продекламував довгі уривки з поеми Т. Шевченка „Гайдамаки“.

Решта програми складалася з музичних творів на слова Т. Шевченка, а саме: „Косар“, композиція С. Людкевича і „Огні горять“, музика І. Воробкевича в обробці С. Людкевича, з солями Івана Павличка і Мірона Касіяна. Наступна точка „Хор брашнів“, з поєми „Гамалія“, музика М. Лисенка, зробила особливе враження силою і вдалою інтерпретацією. Мило прозвучав соліст Омелян Татунчак.

Після вдало виконаного „Будь кодіс“, муз. Ф. Колесси, Леся Телета, голова 120-го Відділу СУА, подякувала в імені громади за досконале виконання програми, а двох дітей піднесли квіти диригентів і піаністки. Концерт закінчився чудово-ліричною композицією, з тонкими нюансами, „Садок вишневий“ А. Гнатича, з сольом Зенона Чорновола.

В обох частинах програми хор, диригент і піаністка були тепло прийняті і швидко заслужено винагороджені довгими оваціями чисельно зібраною публікою. Треба відзначити динамічність, могутність і чудово-ліричний хор під майстерним керівництвом диригента М. Дядько.

Резолюція...

(Закінчення зі стор. 1)

ну ворожечу між „братніми народами“, тому проєкт резолюції, що тепер вплинула до американського Конгресу депутати до Верховної Ради УССР розглядають, як „завищення на дружбу народів СССР“.

Вкінці вони уважають, що в обличчя позитивних відносин між ЗСА і СССР проєкт резолюції іде розріз з тим процесом і тому вони протестують проти цього, акту „грубого втручання у внутрішні справи УССР“ і його засуджують. В заключенні заявляє раз підкреслює бажання позитивного діалогу між країнами, але лише тоді, коли країни не втручаються у внутрішні справи і мають повагу до тих цінностей, які кожна країна вибрала для себе.

Цю заяву підписало 10 депутатів 3-го березня 1988 року, між якими знаходяться привітча Богдана Олійника, поета і секретаря Спілки письменників України, Євгена Станковича, секретаря правління Спілки композиторів України, Сергія Даниченка, голови правління Спілки театральних діячів України, Миколи Манойла, соліста театру опери і балету, Ярослава Підстригача, академіка і як звичайно, колгоспників, робітників, учителів та представників виробничого об'єднання.

ІЗ КИПРУ ІНФОРМУЮТЬ, що місцева поліція мусіла вжити слезоточивий газ, воду й інші засоби, включно із стріляниною в повітря, щоб розігнати толпу палестинських демонстрантів, до яких долучилися також кипрійські симпатисти, які хотіли розірвати поліцейський кордон і захопити будинок ізраїльської амбасаді в столиці Кипру. До Нікосії були викликані додаткові поліцейські підрозділи, а також охоронні амбасаді, воєки ізраїльської армії, готувалися до розпочатого бою з кількома тисячами демонстрантів. В останній хвилині три пожежні автомобілі врізалися в середину толпи і почали розганяти демонстрантів при допомозі сильних струй води. Решта „роботи“ докінчили кадети з поліцейської школи, які виводили мали групи демонстрантів і вивозили автобусами до позаміської тюрми.

ПЕРЕБУВАЮЧИ У ВАШІНГТОНІ, совєтський міністер закордонних справ Едуард Шеварднадзе у переговорах з державним секретарем Джорджом Шульцом натякнув на те, що Совєтський Союз візьме до уваги можливість продовження військової допомоги ЗСА афганським повстанцям, після встановленої дати у теперішніх мирних переговорах. Це було однією із спільних точок між обидвома потугами, при чому уряд президента Роналда Регена настановив на військовій допомозі повстанцям, як до Совєтського Союзу так до зброю урядові в Кабулі.

Цілий...

(Закінчення зі стор. 1)

мі, де згоріла її студія з усіма декораціями і костюмами, і стверджує, що фінансовою базою для теперішньої вистави є ці гроші, які її учні прибурили після пожежі. Але у пожежній великих видачків допомагає також Комітет 1000-річчя Християнства Нью Йорку, під протекторатом якого будуть вистави „Ярослав Мудрий“, УАКРала, Стейтова рада мистецтва і місто Нью Йорк. Вона не забуває також згадати доброзичливість оо. Василія, директори Академії св. Юра

сестри Моніки і оо. парохів Патріка Пашака та Христофора Войтиня, ЧСВВ, що дозволили у своїх приміщеннях виконувати великі декорації для постановки цієї вишкотової п'єси.

Проби з акторами відбуваються також в церковних приміщеннях у Пластовому Домі і в УНДомі, бо немає дня, щоб І. Крушельницька не зустрічалася із своїми молодими виконавцями та не вправляла з ними спільно та поодиноким їм їхніми ролями.

Дивуюсь, як може вона подолати всі завдання, але І. Крушельницька лише тихо усміхається, і виносне що допомагає їй при пробах її братання Христя Крушельницька, а в цілому вона має стільки доброзичливості, що це їй дає силу працювати.

Ще лише місяць ділитиме нас від того, щоб пережити вислід цього великого зусилля, але ми надіємось, що це зможемо заспокоїти на одну із проб та побачити молодих, які і професійних акторів в повній дії.

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІСНИКА
ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!
U.F.U. Four Dollars, Inc.
203 Second Avenue
New York, N.Y. 10003

ВАСИЛЬ СТУС

В ЖИТТІ, ТВОРЧОСТІ, СПОГАДАХ ТА ОЦІНКАХ СУЧАСНИКІВ

Упорядкували і зредагували

Осип Зіжківич і Микола Французівич
Українське Видавництво „Смолоосин“ ім. В. Симоненка, Балтимор-Торонто, 1987, друком Укрпес, Вудсток, Меріленд, стор. 463. Тверда обкладинка.

Ціна 17,00 дол. з пересилкою.
Книга складається з трьох розділів: 1) статті, нотатки і виступи Василя Стуса, листи до друзів, таборів записки; 2) судові і позасудові репресії, виступи за захист Василя Стуса; 3) виступи, спогади і дослідження творчості Василя Стуса та три підвідділи: на смерть Василя Стуса, спогади учасників і доджер творчості поета.

Книжку можна набути:

Svoboda Book Store

30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Мешканців стеїту Нью Джерсі обов'язує додати до ціни 6% стеїтового податку.

З приємністю повідомляємо українців у всьому світі, що вже вийшли з друку праці

Професора Володимира Шаяна

— Основоволожника Відродження Української Рідної Віри, під назвою

„ВІРА ПРЕДКІВ НАШИХ“ — КНИГА ЗНАННЯ (Священна Книга)

Рідновірів — Визнання Української Рідної Віри

На цих працях, які почав писати Володимир Шаян від 1934 року, ще будучи студентом Львівського Університету, постали усі „учителі“, „пророки“, „вожді“, „духовники“ та проповідники.

Професор Володимир Шаян був дуже кольторитно індивідуальністю: санскритолог, філософ, поет, автор наукових і багатьох публіцистичних розвідок.

Книга має 893 сторінки, в твердій обкладинці з золотими відтисками.

Радимо всім українцям-патріотам придбати цю книгу, звертаючись на нижче подану адресу, або питати в головних українських книгарнях.

Управа Об'єднання

Українців Рідної Віри

UKRAINIAN NATIVE FAITH

SVYATYNYIA DAZHBOZHA

Head Office, 21 Munn Street, Hamilton, Ontario, Canada L8V 1K1

Мистецьке оформлення
ЛЮБОВ ГАУЦІЛЮКА
У книжці 16 новель
Ціна \$12.00 Пересилка \$1.00.
Мешканців стеїту Нью Джерсі обов'язує 6% стеїтового податку.
Замовляти:
СВОБОДА ГАЗЕТА
STORE
30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302

